

ΟΛΚΑΣ

ΤΩΝ ΘΕΛΟΝΤΩΝ ΣΩΘΗΝΑΙ

ΤΕΥΧΟΣ 18 - ΜΑΡΤΙΟΣ 2011

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΡΟΥ-ΚΑΛΥΜΝΟΥ ΚΑΙ ΑΣΤΥΠΑΛΛΙΑΣ

Λόγος Κατηχητή- ριος επί τῇ ἐνάρξει τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς (2011)

+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ
ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ
ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ΧΑΡΙΣ ΕΙΗ ΚΑΙ
ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΚΑΙ
ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ,
ΠΑΡ' ΗΜΩΝ ΔΕ ΕΥΧΗ, ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΙ
ΣΥΓΧΩΡΗΣΙΣ

Ἀδελφοί καί τέκνα ἀγαπητά ἐν Κυρίῳ,
«Τό στάδιον τῶν ἀρετῶν ἠνέωκται, οἱ
βουλόμενοι ἀθλῆσαι εἰσέλθετε,
ἀναζωσάμενοι τόν καλόν τῆς νηστείας
ἀγῶνα.» , ἤ, καλύτερον, πάντοτε
εὐρίσκειται ἀνοικτόν, ἀπό τότε ποῦ ὁ
Πανοικτίρμων Κύριος τῆς Δόξης ἠδύ-
οκῆσε νά λάβῃ τήν ἀνθρωπίνην φύσιν.
Ἐκτοτε καλεῖ διά τῆς Ἐκκλησίας Του
κάθε ἄνθρωπον νά συμμετάσχη εἰς τάς
ἀπείρους δωρεάς τῆς Χάριτος τοῦ Παναγί-
ου Πνεύματος, ἰδιαίτερος δέ κατά τήν
εὐλογημένην ταύτην περίοδον τῆς Ἁγίας
καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,
Ἡ ἀπειρος ἀγαθότης, ὁ ἐν Τριάδι προσκυ-
νούμενος ἀληθινός Θεός ἡμῶν, ἀπό
ἀγάπην καί μόνον ἐδημιούργησε τό
ἀνθρώπινον γένος, διά νά καταστήσῃ τοῦς
ἀνθρώπους, ὅσον εἶναι αὐτό δυνατόν εἰς
τήν ἀνθρωπίνην φύσιν, κοινωνούς καί
συμμετόχους τοῦ μεγαλείου τῆς θείας
Δόξης Του. Αὐτός εἶναι ὁ ἀποκλειστικός
σκοπός τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου εἰς
ἐκάστην ἐποχὴν. Πρός τήν πραγμάτωσιν
δέ αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ κατατείνει ὅλη ἡ
ἀγία πνευματοφόρος παράδοσις τῆς
Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, διδάσκουσα,
διερμηνεύουσα καί προβάλλουσα ὅλον τό
φάσμα τῆς πνευματικῆς ζωῆς καί τοῦς
ποικίλους πνευματικούς ἀγῶνας, εἰς τοῦς
ὁποίους ὀφείλει πάντοτε μέ γενναῖον
φρόνημα νά προχωρῇ ὁ πιστός.
Κάθε Χριστιανός διά τοῦ ἱεροῦ μυστηρίου
τοῦ Βαπτίσματος λαμβάνει τήν Χάριν τοῦ
Ἁγίου Πνεύματος. Ἐάν ἀρχίσῃ κανεῖς μέ
ὄλην του τήν διάθεσιν νά ἀγαπᾷ τόν Θεόν,
τότε ἡ Χάρις δι' ἀνερμηνεύτου τρόπου
μεταδίδει εἰς αὐτόν ἐκ τοῦ πλοῦτου τῶν
ἀγαθῶν τῆς. Αὐτός, λοιπόν, ὁ ὁποῖος
ἐπιθυμεῖ νά κρατήσῃ τήν ἐμπειρίαν αὐτῆς
τῆς Χάριτος, προσπαθεῖ μέ πολλήν τήν
χαράν νά παραμερίσῃ ἐκ τῆς ψυχῆς του τά
παρερχόμενα ἀγαθά τοῦ παρόντος αἰῶνος
καί νά καταστήσῃ κτῆμα του τόν κεκρυμ-
μένον θησαυρόν τῆς ἀληθινῆς Ζωῆς. Ἐκ
τοῦ βαθμοῦ δέ εἰς τόν ὁποῖον προκόπτει ἡ
ψυχή εἰς τόν πνευματικόν ἀγῶνα,

ἐμφανίζει ἀντιστοίχως τό θεῖον δῶρον τῆς Χάριτος, τήν κεκρυμμένην εἰς τά βάθη αὐτῆς χρηστότητα τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία καί γίνεται ἀπλανής ὁδηγός εἰς τό πολυποίκιλον πνευματικόν ἀγώνισμα .

Αὐτός ὁ πνευματικός ἀγών εἶναι διαρκῆς διά κάθε πιστόν καί ὡς ἐκ τούτου χρειάζεται-ται νά θέτη κανεῖς ἀρχήν κάθε ἡμέραν, κάθε στιγμήν. «Ἔφθασε καιρός, ἡ τῶν πνευματικῶν ἀγῶνων ἀρχή, ἡ κατά δαιμόνων νίκη, ἡ πάνοπλος ἐγκράτεια, ἡ τῶν Ἀγγέλων εὐπρέπεια, ἡ πρὸς Θεόν παρρησία» . Ὡς μία διαρκῆς ἀρχή τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως καί ἀνακαινίσεως τοῦ ἀνθρώπου εἶναι καί ἡ Ἁγία Τεσσαρακοστή. Διά τοῦτο καί ὁ ὑμνωδός τοῦ Τριωδίου μᾶς προσανατολίζει ὀρθῶς πρὸς τό περιεχόμενον τῆς λέγων, ὅτι ἡ σωματική νηστεία διά τῆς ἀποχῆς τῶν τροφῶν, ἐάν δέν ἀκολουθῆται ἐκ τῆς καθαρότητος τῆς προερχομένης ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἀπαλλαγῆς ἐκ τῶν παθῶν, δέν γίνεται ἀφορμή πρὸς βίου διόρθωσιν καί ὡς ψευδῆς μισεῖται ὑπό τοῦ Θεοῦ .

Ὅπωςδήποτε, τό νά δυνηθῆ ὁ ἄνθρωπος νά συγκεντρώσῃ τόν νοῦν του εἰς τήν ἐργασίαν τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ καί νά τόν ἐπαναφέρῃ ἐκ τοῦ ἐμπαθοῦς διασκορπισμοῦ του εἰς τά κτίσματα, ἀποτελεῖ ἔργον κοπιῶδες καί πολυχρόνιον, ὅμως ἀπαραίτητον καί καθοριστικόν διά τήν πνευματικήν του ὑπόστασιν καί τήν ὅλην κοινωνικήν του ζωήν. Φαίνεται δέ ἡ ὁδός τῆς ἀρετῆς εἰς αὐτούς, οἱ ὁποῖοι τήν ἀρχίζουν, σκληρά καί ὑπερβολικῶς

δυσάρεστος, ὄχι ὅμως ἐπειδὴ εἶναι πράγματι τοιαύτη, ἀλλά διότι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἔχει ἐθισθῆ νά συναναστρέφεται μέ τήν εὐκολίαν τῶν ἡδονῶν. Εἰς αὐτούς δέ οἱ ὁποῖοι κατώρθωσαν καί ὑπερέβησαν τό μέσον τῆς ὁδοῦ ἀποδεικνύεται εὐχάριστος καί ἄνετος .

Πολλοί κατά καιρούς ἀγνοοῦντες τό μέγα μυστήριον τῆς εὐσεβείας, θεωροῦν τήν Ὁρθόδοξον ἀσκητικὴν Παράδοσιν ὡς ἐπαχθῆ καί ὀδηγοῦσαν τόν ἄνθρωπον εἰς τήν στέρησιν τῆς δημιουργικῆς φαντασίας, τῆς πρωτοτύπου πρωτοβουλίας, τῆς ἀπολαύσεως τῆς ζωῆς ἐν γένει καί τῆς ἐξ αὐτῆς προερχομένης χαρᾶς. Οὐδέν τούτου ψευδέστερον. Ὅλα ὅσα ἐδημιούργησεν ὁ Θεός, τά ἐδημιούργησε καλά λίαν καί μᾶς τά ἐδώρησε διά νά τά χαιρώμεθα καί νά τά ἀπολαμβάνωμεν καί νά γίνονται ἀφορμή πρὸς διαρκῆ δοξολογίαν τοῦ Εὐεργέτου μας. Αἱ ἐντολαὶ δέ τοῦ Θεοῦ μᾶς ὀδηγοῦν καί μᾶς περιγράφουν τήν ὀρθήν χρῆσιν τῶν δωρεῶν Του, ὥστε, καί τό σῶμα μας καί ἡ φαντασία καί ὅλαι αἱ ψυχικαὶ μας δυνάμεις μεθ' ὅλων τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, νά ἀποβαίνουν κατ' ἀλήθειαν χαροποιοὶ καί εὐεργετικά διά τήν ζωήν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀντιθέτως, ἡ ἐγωϊστικὴ, αὐτόνομος καί περιφρονητικὴ πρὸς τόν σκοπόν τόν ὁποῖον ἔθεσεν ὁ Δημιουργός εἰς τά πλάσματα Του χρῆσις των, πρὸς στιγμήν ἱκανοποιεῖ τόν παράλογον ἐγωϊσμόν τοῦ ἀνθρώπου, καταλήγει ὅμως εἰς ἀποτελέσματα τελείως διαφορετικὰ τῶν προσδοκιῶν του, ὀδηγοῦσα αὐτόν εἰς τήν ἀπόγνωσιν, τό ἄγχος καί τήν δυστυχίαν.

ΟΛΚΑΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν Ι.Μ. Λέρου, Καλύμνου καί Αστυπалаίας

Ἰδιοκτῆτης: ΙΜΛΕΚΑ, 85200 Κάλυμος

Ἐκδότης: Ο Σεβ. Μητροπολίτης ΛΚΑ κ.κ. Παΐσιος

Ἐπί τῆς ὕλης: Ομάδα Ἱερέων καί λαϊκῶν

Ἰστοσελίδα: www.leka.gr. Email: imkalymnoy@yahoo.gr

<http://www.panoramio.com/user/2781675>, <http://www.youtube.com/user/imkalymnoy>

Ἐκδόσεις Ἀρόσος Δημήτρης τηλ.2243059440

Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἀληθὴς Θεὸς καὶ ἀληθὴς ἄνθρωπος, ὁ ἀγνώστως γνωριζόμενος εἰς τοὺς ταπεινόφρονες καὶ δεκτικούς τῆς ἀκτίστου Χάριτος Του, ὁ Κύριος τῆς Δόξης καὶ Κύριος τῆς ἱστορίας, ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρούς, ὁ διὰ τῆς θείας Αὐτοῦ Προνοίας συνέχων τὰ σύμπαντα ἀπὸ τό πλέον μικρὸν μόνιον τῆς δημιουργίας Του μέχρι τοῦ ἀσυλλήπτου εἰς τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν σύμπαντος κόσμου, εἶναι διαχρονικῶς ἡ Ὁδός, ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωή. Ὅπως ἡ ἐνυπόστατος πηγὴ τῆς Ζωῆς δὲν ἦτο δυνατόν νά κρατηθῆ ὑπὸ τοῦ θανάτου, ἀλλὰ τὸν συνέτριψε καὶ ἀνεστήθη, ἔτσι δὲν εἶναι δυνατόν νά υπάρξῃ ἀνθρωπίνη ζωὴ, ἡ ὁποία νά ὀδηγῆ εἰς τὴν καταξίωσιν τοῦ ἀνθρώπου, χωρὶς τὴν συμμετοχὴν εἰς τό ζωοποιόν Σῶμα τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ, τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν Του καὶ τὴν Ἀγιοπνευματικὴν τῆς Παράδοσιν. Καί, ἐν συνόψει, ὁ Κύριος μένει εἰς τὸν αἰῶνα, ἐνῶ ψευδεῖς αἰ ἐπίνοιαι τῶν ὑπερηφάνων ἀνθρώπων ἢ, ὡς προσφυῶς λέγει ὁ Ἅγιος Διάδοχος, «οὐδὲν πτωχότερον διανοίας ἐκτός Θεοῦ φιλοσοφούσης τὰ τοῦ Θεοῦ».

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἐπί τῇ εἰσόδῳ εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Τεσσαρακοστὴν προτρεπόμεθα πατρικῶς πάντας ὑμᾶς, ὅπως μὴ δειλιάσητε καὶ μὴ ὀκνήσητε νά προχωρήσητε εἰς τό σπουδαιότερον ἔργον τῆς ζωῆς ὑμῶν, εἰς τό τῆς πνευματικῆς ἐργασίας στάδιον, μετὰ ἀνδρείας καὶ δυνάμεως ὀλοψύχου, ὥστε νά καθარიσητε ψυχὰς καὶ σώματα ἀπὸ παντός μολυσμοῦ καὶ ἐπιτύχητε τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἤδη παρέχεται ἀπὸ αὐτὴν τὴν παροῦσαν ζωὴν εἰς ὅσους εἰλικρινῶς καὶ ἐκ βάθους ψυχῆς τὴν ἐκζητοῦν.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ τό ἄπειρον ἔλεος Αὐτοῦ εἶη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή ,βια

+ Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος, διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακας (30 Μαρτίου)

Ε Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακας πιθανότατα το 523 μ.Χ. στη Συρία. Ἦταν γιος πλούσιας καὶ ευσεβοῦς οικογένειας. Σε νεαρή ηλικία, παρακολούθησε ἀνώτερο κύκλο μορφώσεως, ὥστε νά διακρίνεται ἀνάμεσα στους συνομήλικούς του. Εκείνος ὁμως, ενδιαφερόταν περισσότερο γιὰ τὴν προσευχή, τὶς θεολογικὲς μελέτες, τὴν συγγραφικὴ ἐργασία καὶ τὴν ἀσκήση. Πῆγε στο Ὄρος Σινά, κοντὰ στον φημισμένο ἀναχωρητὴ Μαρτύριο, ὁ ὁποῖος καθοδήγησε πνευματικὰ τὸν νεαρό Ἰωάννη. Μετὰ ἀπὸ τέσσερα χρόνια ἀσκήσης, ἐκάρη μοναχός ἐνῶ ἡ φήμη τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς σοφίας του εἶχε ευρύτερα διαδοθεῖ. Γι' αὐτὸ πολλοὶ μοναχοὶ καὶ λαϊκοί, ἀλλὰ καὶ αξιωματοῦχοι ἐρχόνταν στη Μονὴ γιὰ νά ζητήσουν τὴ συμβουλή του. Εἶχε καὶ τὸ χάρισμα τῆς θαυματουργίας. Λόγω τῆς διαβίωσής του στὴν Ἱερά Μονὴ Σινά ὀνομάζεται καὶ Σιναΐτης. Μετὰ τὸ θάνατο του ηγούμενου τῆς Μονῆς καὶ κατόπιν ἀπαιτήσεως τῶν ἀδελφῶν δέχθηκε νά γίνει Ἡγούμενος τῆς ἱεράς Μονῆς Σινά γιὰ μερικὰ χρόνια. Ἡ νοσταλγία, ὁμως, τῆς ἐρημικῆς ζωῆς, ἔκανε τὸν Ἰωάννη νά ἀποσυρθεῖ πάλι στὴν ἐρημο καὶ νά ἀφοσιωθεῖ πάλι στὶς μελέτες του. Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ περὶ τὸ 606 μ.Χ. καὶ ἀφήσε δύο

σπουδαιότατα συγγράμματα, την «Κλίμακα» και τον «Λόγον προς τον Ποιμένα». Η «Κλίμακα» περιλαμβάνει τριάντα λόγους περί αρετής, όπου ο καθένας λόγος περιλαμβάνει και μια αρετή, ξεκινώντας από τις πιο πρακτικές και ανεβαίνοντας σαν σκαλοπάτια κατέληξε στις θεωρητικά υψηλές. Στη πνευματική ζωή έχουμε βαθμίδες χαμηλές και υψηλές, καταστάσεις κατώτερες και ανώτερες. Γι' αυτό και το σύγγραμμα ονομάζεται Κλίμακα των αρετών. Στο έργο του αυτό ο συγγραφέας

παρουσιάζει συστηματικά τις ιδέες του για την κοινοβιακή κυρίως, αλλά και για την ερημική ζωή, ταξινομώντας αυτές κατά τρόπο που δείχνει πορεία προς την ηθική τελείωση. Είναι γραμμένο σε κομψή ελληνική γλώσσα, καλοδουλεμένη με χάρη και μελωδικότητα. Έχει διαύγεια, γλαφυρότητα, παραστατικότητα και παρουσιάζει πλούτο εκφράσεως, καλαισθησία και ευγένεια. Στη διακόσμηση του λόγου με εικόνες και παρομοιώσεις ο ιερός συγγραφέας είναι απaráμιλλος. Πάσης φύσεως σχήματα λόγου αναδύονται καθώς και

ωραίες και επιτυχημένες προσωποποιήσεις. Από την αρχή της Μεγάλης Τεσσαρακοστής το σύγγραμμά του διαβάζεται σε όλα τα ορθόδοξα μοναστήρια. Επειδή είναι παγκόσμιο κειμήλιο αναλύσεως όλων των παθών και των αρετών, η Εκκλησία τιμά ιδιαίτερα σε αυτή τη πνευματική περίοδο τον συγγραφέα άγιο Ιωάννη της Κλίμακας και το προτείνει για ανάγνωσμα. Η μνήμη του εορτάζεται στις 30 Μαρτίου και την Δ' Κυριακή των Νηστειών της Μεγάλης Τεσσαρακοστής.

Μερικοί λόγοι του, από την Κλίμακα:

- 1) Η ταπεινοφροσύνη είναι ουράνιος ανεμοστρόβιλος που μπορεί να ανεβάσει την ψυχή από την άβυσσο της αμαρτίας στα ύψη του ουρανού.
- 2) Μητέρα της πηγής είναι η άβυσσος των υδάτων πηγή δε της διακρίσεως η ταπεινώσις.

Α)ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΥ;

Κάθε απόγευμα των ημερών Δευτέρας, Τρίτης, Τετάρτης και Πέμπτης, ολόκληρης της Τεσσαρακοστής μέχρι και την Μεγάλη Τρίτη, τελείται στους Ιερούς Ναούς (ή στο σπίτι μας, εάν δε μεταβούμε στο Ναό), η Ακολουθία του Μεγάλου Αποδείπνου.

Τις άλλες ημέρες της εβδομάδας τελείται το Μικρό Απόδειπνο (και ολόκληρο το χρόνο, πλην της Διακαινήσιμης εβδομάδας):

Την Παρασκευή, τελείται μαζί με τους Χαιρετισμούς της Παναγίας, ενώ Σάββατο και Κυριακή το διαβάζουμε σπίτι μόνοι

μας. Λέγεται Απόδειπνο, διότι είναι ακολουθία που γίνεται (κανονικά) μετά το δείπνο, δηλ. είναι ή βραδινή προσευχή του Χριστιανού και Μέγα, λόγω της εκτάσεως του και για να διακρίνεται από το Μικρό Απόδειπνο.

Περιέχει 1) Ψαλμούς που διαβάζονται, 2) ωραιότατα και ποικίλα μικρά τροπάρια που ψάλλονται και 3) ευχές που αναγινώσκει ο Ιερέας.

Είναι μία ωραιότατη Ακολουθία που περιέχει και το γνωστότατο τροπάριο: «Κύριε των Δυνάμεων μεθ' ημών γενού άλλον γαρ εκτός σου βοηθόν εν θλίψεσιν ουκ έχομεν, Κύριε των Δυνάμεων, έλέησον ημάς». Προ του τέλους αναγινώσκει η ευχή του Αγίου Έφραϊμ «Κύριε και Δέσποτα της ζωής μου...».

Β)ΕΙΝΑΙ Η ΝΗΣΤΕΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΣΩΜΑΤΙΚΗΣ ΥΓΕΙΑΣ;

Ή νηστεία, σύμφωνα μέ τους λόγους του Χριστού, είναι μέσο πνευματικό γιά τήν άσκηση τής αρετής, έργων αγάπης και φιλανθρωπίας. "Αντιλαμβανόμεθα, ότι ή νηστεία δέν είναι απλός θρησκευτικός τύπος, αλλά μέσο μίας άναμορφώσεως πνευματικής. Συνεπώς δέν έχει επιφανειακή σημασία αποχής από ορισμένες τροφές, αλλά περισσότερο αποβλέπει στην ενίσχυση τής θελήσεως, πού νά μπορεί ό άνθρωπος μέ πνευματική άσκηση νά κατευθύνει σωστά τόν εαυτό του.

Χωρίς δυναμική βούληση δέν πετυχαίνεται τό αγαθό και δέν ολοκληρώνεται ό άνθρωπος στην αρετή. Ή νηστεία γιά νά

καταστεί ευπρόσδεκτη από τό Θεό, πρέπει κατά τόν Ιερό υμνογράφο νά είναι «ή των κακών αλλοτρίωσις, εγκράτεια γλώσσης, θυμού αποχή, επιθυμιών χωρισμός, καταλαλιάς, ψεύδους και επιορκίας».

Ή Καθαρά Δευτέρα είναι ή πρώτη ημέρα νηστείας και μετανοίας, ημέρα αδελφούνης και συναλληλίας.

"Ακόμη θά πρέπει νά τονίσουμε, ότι ή νηστεία, σύμφωνα μέ γνώμες διασήμων ιατρών και περίφημων υγιεινολόγων, αποβαίνει αντιδραστήριο πολλών ασθενειών. Αυτοκαθαρίζεται τό σώμα από τίς τοξίνες, τά άλατα και τά δηλητήρια. Βέβαια ή νηστεία είναι χρήσιμη και από υγιεινής απόψεως κυρίως όμως γιά τήν Εκκλησία μας είναι θεσμός της υγείας ! τής ψυχής και του πνεύματος. "Έτσι μέ τή νηστεία επιτυγχάνεται ή υγεία τής ψυχής αλλά και τοϋ σώματος.

"Έτσι ή νηστεία, σάν πνευματικός θεσμός, δέν θά περιφρονείται από πολλούς Χριστιανούς, ούτε θά δημιουργεί συναισθήματα ένοχης στους σωματικά αδύνατους, αλλά θά θεωρείται χρήσιμο μέσο ανατάσεως τής ψυχής και ενός ψυχοδυναμισμού, κατά τόν τρόπο πού παρουσιάζει τή νηστεία ή διδασκαλία της Κ. Διαθήκης και τής Ιεράς Παραδόσεως. Οι βαριά άρρωστοι και οι εμπερίστατοι (πχ έγκυες γυναίκες) και μόνο πρέπει να ρυθμίζουν τα της νηστείας με τον πνευματικό τους και τον γιατρό πού τους παρακολουθεί.

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ

π. Αλεξάνδρου Σμέριαν

Η τρίτη Κυριακή των Νηστειών ονομάζεται «Κυριακή της Σταυροπροσκύνησης». Στην αγρυπνία αυτής της μέρας, μετά από τη μεγάλη Δοξολογία, ο Σταυρός μεταφέρεται σε μια σεμνή πομπή στο κέντρο του ναού και παραμένει εκεί όλη την

υπόλοιπη εβδομάδα οπότε στο τέλος κάθε ακολουθίας γίνεται προσκύνηση του Σταυρού.

Αξίζει να σημειωθεί ότι το θέμα του Σταυρού, που κυριαρχεί στην υμνολογία αυτής της Κυριακής, παρουσιάζεται όχι μέσα στα πλαίσια του πόνου αλλά της νίκης και της χαράς. Ακόμα δε περισσότερο οι Ειρμίοι του Κανόνα της Κυριακής είναι παραμένει από την πασχάλινή ακολουθία, «Αναστάσεως ημέρα», και ο Κανόνας είναι παράφραση του αναστάσιμου Κανόνα (Σταυροαναστάσιμος Κανόνας).

Είναι εύκολο να διακρίνουμε το νόημα όλων αυτών. Βρισκόμαστε στη μέση της Μεγάλης Σαρακοστής. Από τη μια πλευρά η φυσική και πνευματική προσπάθεια, αν είναι συστηματική και συνεχής, αρχίζει να μας γίνεται αισθητή, το φόρτωμα να γίνεται πιο βαρύ, η κόπωση πιο φανερή. Έχουμε ανάγκη από βοήθεια και ενθάρρυνση. Από την άλλη πλευρά, αφού αντέξουμε αυτή την κόπωση και έχουμε αναρριχηθεί στο βουνό μέχρι αυτό το σημείο, αρχίζουμε να βλέπουμε το τέλος της πορείας μας και η ακτινοβολία του Πάσχα γίνεται πιο έντονη. Η Σαρακοστή είναι η σταύρωση του εαυτού μας, είναι η εμπειρία – περιορισμένη βέβαια – που αποκομίζουμε από την εντολή του Χριστού που ακούγεται στο ευαγγελικό ανάγνωσμα αυτής της Κυριακής: «όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθήτω μοι» (Μάρκ. 8,34). Αλλά δεν μπορούμε να σηκώσουμε το σταυρό μας και ν' ακολουθήσουμε το Χριστό αν δεν ατενίζουμε το Σταυρό που Εκείνος σήκωσε για να μας σώσει. Ο δικός Του Σταυρός, όχι ο δικός μας, είναι εκείνος που μας σώζει. Ο δικός Του Σταυρός είναι εκείνος που δίνει νόημα αλλά και δύναμη στους άλλους. Αυτό μας εξηγεί το συναξάρι της Κυριακής αυτής:

«Τη αυτή ημέρα Κυριακή τρίτη των Νηστειών, την

προσκύνησιν εορτάζομεν του τιμίου και ζωοποιού Σταυρού». Επειδή στη διάρκεια της νηστείας των σαράντα ημερών, κατά κάποιο τρόπο, και μείς σταυρωνόμαστε, νεκρωνόμαστε από τα πάθη, έχουμε την πίκρα της ακηδίας και της πτώσης, γι' αυτό υψώνεται ο τίμιος και ζωοποιός Σταυρός, για αναψυχή και υποστήριξή μας: μας θυμίζει τα πάθη του Κυρίου Ιησού Χριστού και μας παρηγορεί... Είμαστε σαν τους οδοιπόρους σε δύσκολο και μακρινό δρόμο που κατάκοποι, αν βρουν κάποιο ευσκιόφυλλο δένδρο κάθονται για λίγο ν' αναπαυθούν και ανανεωμένοι συνεχίζουν το δρόμο τους. Έτσι και τώρα τον καιρό της νηστείας και στο δύσκολο ταξίδι της προσπάθειας, ο ζωηφόρος Σταυρός φυτεύτηκε στο μέσον του δρόμου από τους αγίους Πατέρες για να μας δώσει άνεση και αναψυχή, για να μας ενθαρρύνει στην υπόλοιπη προσπάθειά μας. Ή, για να δώσουμε και ένα άλλο παράδειγμα: όταν έρχεται ένας βασιλιάς, πριν απ' αυτόν πορεύονται τα διακριτικά του γνωρίσματα, τα σκήπτρα, τα σύμβολα του και ύστερα εμφανίζεται ο ίδιος χαρούμενος για τη νίκη και μαζί του χαίρονται και όλοι οι υπήκοοί του: έτσι και ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, που σε λίγο θα μας δείξει τη νίκη Του κατά του θανάτου Του και θα εμφανιστεί μετά δόξης την ημέρα της αναστάσεως, μας στέλνει πρώτα το σκήπτρο Του, τη βασιλική σημαία, το ζωοποιό Σταυρό ώστε να μας

προετοιμάσει να δεχτούμε και τον ίδιο τον Βασιλιά και να Τον δοξάσουμε για τη νίκη... Με το ζωοποιό Σταυρό γλυκαίνει την πικρία που νοιώθουμε από τη νηστεία, μας ενισχύει στην πορεία μας στην έρημο έως ότου φτάσουμε στην πνευματική Ιερουσαλήμ με την ανάστασή Του... Επειδή ο Σταυρός λέγεται Ξύλον Ζωής και είναι εκείνο το ξύλο που φυτεύτηκε στον Παράδεισο, γι' αυτό και οι θείοι Πατέρες τοποθέτησαν τούτο στο μέσον της Σαρακοστής, για να μας θυμίζει του Αδάμ της ευδαιμονία και την πτώση του από αυτή να μας θυμίζει ακόμα ότι με τη συμμετοχή μας στο παρόν Ξύλο δεν πεθαίνουμε πια αλλά ζωογονούμαστε».

Έτσι ανανεωμένοι και καθησυχασμένοι θ' αρχίσουμε τώρα το δεύτερο μέρος της Σαρακοστής. Το σύμβολο αυτό έχει δύο στενά αλληλένδετες σημασίες. Αφενός είναι ο σταυρός του Χριστού, αυτό το αποφασιστικό όργανο με το οποίο ολοκληρώθηκε η επίγεια ζωή και διακονία του Χριστού. Είναι η ιστορία ενός φοβερού και τρομακτικού μίσους ενάντια σ' Αυτόν που ολόκληρη η διδασκαλία Του επικεντρώθηκε στην εντολή της αγάπης, και που ολόκληρο το κύρυγμά Του ήταν μια κλήση σε αυτοθυσία στο όνομα της αγάπης. Ο Πιλάτος, ο Ρωμαίος κυβερνήτης στον οποίο μεταφέρθηκε ο Χριστός, αφού Τον συνέλαβαν, Τον εκτύπησαν και Τον έφτυσαν, λέει, «εν αυτό ουδεμίαν αιτίαν ευρίσκω» (Ιωάν. 19, 4). Αυτό όμως προκάλεσε ένα ισχυρότερο ξέσπασμα: «Σταύρωσον, σταύρωσον αυτόν!» φωνάζει το πλήθος. Έτσι ο σταυρός του Χριστού θέτει ένα αιώνιο πρόβλημα, που σκοπεύει στο βάθος της συνειδήσεως: γιατί η καλωσύνη ξεσήκωσε όχι μόνο αντίθεση, αλλά και μίσος; Γιατί η καλωσύνη σταυρώνεται πάντοτε σ' αυτόν τον κόσμο; Συνήθως αποφεύγουμε να δώσουμε απάντηση σ' αυτό το ερώτημα, επιρρίπτοντας την ευθύνη σε κάποιον άλλο: αν ήμασταν εκεί, αν ήμουν εκεί εκείνη την τρομερή

νύχτα, δε θα είχα συμπεριφερθεί όπως οι άλλοι. Αλλοίμονο όμως, κάπου βαθιά στη συνείδησή μας γνωρίζουμε πως αυτό δεν είναι αλήθεια. Ξέρουμε πως οι άνθρωποι που βασάνισαν, σταύρωσαν και μίσησαν τον Χριστό δεν ήταν κάποιου είδους τέρατα, κατεχόμενα από κάποιο ιδιαίτερο και μοναδικό κακό. Όχι, ήταν «όπως όλοι μας». Ο Πιλάτος προσπάθησε ακόμη και να υπερασπιστεί τον Ιησού, να μεταπείσει το πλήθος, προσφέρθηκε ακόμη και να απελευθερώσει το Χριστό ως κίνηση καλής θελήσεως, χάριν της εορτής, όταν κι αυτό απέτυχε, στάθηκε μπροστά στο πλήθος και ένιψε τα χέρια του, δείχνοντας τη διαφωνία του σ' αυτό το φόνο. Με λίγες πινελιές το ευαγγέλιο σχεδιάζει την εικόνα αυτού του παθητικού Πιλάτου, του τρόμου του, της γραφειοκρατικής του συνειδήσεως, της δειλής του αρνήσεως να ακολουθήσει τη συνείδησή του. Δε συμβαίνει όμως ακριβώς το ίδιο στη δική μας ζωή και στη ζωή γύρω μας;

Δεν είναι αυτή η πιο κοινότυπη, η πιο τυπική ιστορία; Δεν είναι παρών συνεχώς μέσα μας κάποιος Πιλάτος; Δεν είναι αλήθεια πως όταν έρθει η στιγμή να πούμε ένα αποφασιστικό, αμετάκλητο όχι στο ψεύδος, στην αδικία, στο κακό και στο μίσος, ενδίδουμε στον πειρασμό να «νίψουμε τας χείρας μας»; Πίσω από τον Πιλάτο ήταν οι Ρωμαίοι στρατιώτες, οι οποίοι όμως υπερασπιζόμενοι τον εαυτό τους θα μπορούσαν να πουν: εκτελέσαμε απλώς διαταγές, μάς είπαν να «ουδετεροποιήσουμε» κάποιον ταραχοποιό που προκαλούσε αναστάτωση και αταξία, για ποιο πράγμα μιλάτε λοιπόν;

Πίσω από τον Πιλάτο, πίσω από τους στρατιώτες ήταν το πλήθος, οι ίδιοι άνθρωποι που έξι μέρες πριν φώναζαν «Ωσαννά», καθώς υποδέχονταν θριαμβευτικά το Χριστό, κατά την είσοδό του στην Ιερουσαλήμ, μόνο που τώρα η κραυγή τους ήταν «Σταύρωσον αυτόν!» Έχουν όμως και γι' αυτό μια εξήγηση. Δεν είναι οι ηγέτες τους, οι διδάσκαλοί τους και οι κυβερνήτες τους αυτοί που τους έλεγαν πως ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας εγκληματίας, που κατέλυσε τους νόμους και τις συνήθειες, και γι' αυτό, βάσει του νόμου, «πάντοτε βάσει του νόμου, πάντοτε σύμφωνα με το υπάρχον καταστατικό», πρέπει να πεθάνει...; Έτσι κάθε συμπαίκτης σ' αυτό το τρομακτικό γεγονός είχε δίκαιο «από την πλευρά του», όλοι δικαιώθηκαν. Όλοι μαζί όμως δολοφόνησαν έναν άνθρωπο στον οποίον «ουδέν ευρέθη αίτιον». Η πρώτη σημασία του σταυρού συνεπώς είναι η κρίση του κακού, ή μάλλον της ψευδοκαλωσύνης αυτού του κόσμου, μέσα στον οποίο πανηγυρίζει αιώνια το κακό, και ο οποίος προωθεί τον τρομακτικό θρίαμβο του κακού πάνω στη γη. Αυτό μας μεταφέρει στη δεύτερη σημασία του σταυρού. Μετά το σταυρό του Χριστού ακολουθεί ο δικός μας σταυρός, για τον οποίο ο Χριστός είπε, «εις τις θέλει οπίσω μου έρχεσθαι, ... αράτω τον σταυρόν αυτού καθ' ημέραν και ακολουθ-

είτω μοι» (Λουκ. 9, 23). Αυτό σημαίνει πως η επιλογή που είχε να κάνει ο καθένας εκείνη τη νύχτα –ο Πιλάτος, οι στρατιώτες, οι αρχηγοί, το πλήθος κι ο καθένας μέσα στο πλήθος – είναι μια επιλογή που τίθεται συνεχώς και σε καθημερινή βάση μπροστά μας. Εξωτερικά, η επιλογή έχει να κάνει με κάτι φαινομενικά ασήμαντο για μας, ή δευτερεύον. Για τη συνείδηση όμως τίποτε δεν είναι πρώτο ή δεύτερο, αλλά το καθετί μετράται αν είναι αληθινό ή ψεύτικο, καλό ή κακό. Το να σηκώνεις λοιπόν το σταυρό σου καθημερινά δεν είναι απλώς το να αντέχεις τα φορτία και τις μέριμνες της ζωής, αλλά πάνω απ' όλα το να ζεις αρμονικά με τη συνείδησή σου, το να ζεις μέσα στο φως της κρίσεως της συνειδήσεως. Ακόμη και σήμερα, με όλο τον κόσμο να κοιτάζει, ένας άνθρωπος στον οποίο «ουδέν ευρέθη αίτιον» μπορεί να συλλαμβάνεται, να βασανίζεται, να κτυπιέται, να φυλακίζεται ή να εξορίζεται. Όλα αυτά δε «επί τη βάσει του νόμου», χάριν της υπακοής και πειθαρχίας, όλα στο όνομα της τάξεως, για το καλό όλων. Πόσοι Πιλάτοι δε νίπτουν τα χέρια τους, πόσοι στρατιώτες δε σπεύδουν να εκτελέσουν τις διαταγές της στρατιωτικής ιεραρχίας, πόσοι άνθρωποι υπάκουα, δουλόπρεπα δεν τους χειροκροτούν, ή τουλάχιστον δεν κοιτάζουν σιωπηλά το κακό που θριαμβεύει; Καθώς μεταφέρουμε το σταυρό, καθώς τον προσκυνούμε, καθώς τον ασπαζόμαστε, ας σκεφτούμε τη σημασία του. Τί μας λέει, σε τί μάς καλεί; Ας θυμηθούμε το σταυρό ως επιλογή από την οποία κρέμονται τα πάντα στον κόσμο, και που χωρίς αυτόν όλα στον κόσμο γίνονται θρίαμβος του κακού και του σκότους. Ο Χριστός είπε, «εις κρίμα εγώ εις τον κόσμον τούτον ήλθον» (Ιωαν. 9, 39). Σ' αυτή την κρίση, μπροστά στο δικαστήριο της σταυρωμένης αγάπης, της αλήθειας και της καλωσύνης, δικάζεται ο καθένας μας.

ΟΙ ΠΛΗΓΕΣ ΕΙΣ ΤΟ ΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ Η ΑΙΡΕΣΗ ΑΡΧΕΓΟΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

π. Στέφανος Κατές
Γεροκήρυκας της Ιεράς Μητροπόλεως

Κρίνοντας γενικά τη διδαχή της ομάδας αυτής μπορούμε να την κατατάξουμε στις ακραίες προτεσταντικές κινήσεις, πού απορρίπτουν σχεδόν ολόκληρη τη διδασκαλία της Εκκλησίας. Ιδρυτής είναι ο Στυλιανός Χαραλαμπίδης ο οποίος γεννήθηκε το 1916 στα Χανιά Κρήτης και κοιμήθηκε το 2009 στην Αθήνα, έγινε μοναχός με το όνομα Σεραφείμ. Το 1942 χειροτονήθηκε διάκονος και το 1955 διορίστηκε διάκονος στην Αθήνα, σχετίζεται όμως με ευαγγελικούς κύκλους και μνηστεύεται, με αποτέλεσμα να καθαιρεθεί (1955). Στην απολογία του αναφέρει πως σαν διάκονος κουράστηκε και είχε την πρόθεση να μεταβεί στο Άγιο Όρος. Παραδέχθηκε πως είχε μνηστευθεί. Σε προτροπή της Εκκλησίας να μετανοήσει, εκείνος απάντησε: «είναι ήδη αργά».

Το 1976 ίδρυσε σωματείο με την ονομασία «Σωματείο Ορθόδοξου Αναμορφώσεως», με σκοπό την αναμόρφωση της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Έτσι ο πρώην μοναχός και διάκονος έβαλε σκοπό στη ζωή του να «αναμορφώσει» την Εκκλησία, σε μια προσπάθεια να πεισθεί για την ορθότητα των επιλογών του, στρέφεται με σφοδρότητα εναντίον του μοναχισμού και εναντίον της ιεροσύνης της Εκκλησίας προσχωρώντας στην αίρεση των Ευαγγελικών όπως δηλώνει ο ίδιος «Έφυγα από την Εκκλησία, την οποία υπηρέτησα ως κληρικός δώδεκα ολόκληρα χρόνια και προσεχώρησα στην Ευαγγελική Εκκλησία.....».

ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ

Στη διδασκαλία τους θα δούμε μία

σειρά από ανακρίβειες και διδαχές οι οποίες αναιρούν η μία την άλλη.

Διακηρύττει η αίρεση (όπως και οι Χιλιαστές) ότι δήθεν η Εκκλησία έχει αποστατήσει , ότι έχει απομακρυνθεί δηλαδή από τις αρχές της εποχής των Αποστόλων .Υποστηρίζει ο Χαραλαμπίδης ότι η Εκκλησία που «μας παρέδωσαν οι Μαθηταί του Θείου Λυτρωτού, αυτή διετηρήθη μέχρι του 3ου περίπου αιώνας» γι' αυτό προτείνει «σ' αυτή την Εκκλησία πρέπει να επιστρέψουμε, στις ρίζες» (Επιστροφή στις γνήσιες Ορθόδοξες Χριστιανικές Ρίζες, σελ.9). Ενώ σε άλλο κείμενό του όμως υποστηρίζει ότι η αποστασία έγινε αργότερα: «Με βάση τα βιβλικά και ιστορικά δεδομένα, ξέρομε, ότι η Εκκλησία διατήρησε την αποστολική γραμμή μέχρι το 500 μ.Χ. περίπου» (φυλλάδιο Η Ορθόδοξη Εκκλησία και η Ιστορία της).".

Σε ερώτηση ,Ποιο είναι το «μέτρο» για την «αναμόρφωση» της Εκκλησίας; άπαντα ο Χαραλαμπίδης (Επίκαιρα 8.11.1979 «Η πρώτη Εκκλησία και οι μεγάλοι Πατέρες»,). Παρ' όλα αυτά όμως δεν διστάζει να υψώσει τον εαυτό του πάνω από τις Οικουμενικές Συνόδους. Έτσι χαρακτηρίζει τον αγώνα των πατέρων των Οικουμενικών Συνόδων «σατανικό», «συνήλθαν στο όνομα του Ιησού Χριστού, αλλά δεν υπηρέτησαν τη Βουλή Του. Ήθελαν να ερμηνεύσουν την φύση Του και ερμήνευσαν τον εγωισμό τους» (Η μαύρη θρησκευτική βίβλος 10). Έτσι θέτει τον εαυτό του ανώτατο κριτή και ερμηνευτή της χριστιανικής αλήθειας. Μνημονεύει τις κατηγορίες εναντίον του Μ. Αθανασίου ότι «φόνευσε τον επίσκοπο Θηβαΐδος Αρσένιο και διέφθειρε εν γύναιον» (Το βασιλείον ιεράτευμα 12). Όμως αγνοεί ή σκόπιμα αποκρύπτει ότι οι κατηγορίες αυτές απεδείχθησαν ψευδείς, με αποτέλεσμα να γελοιοποιηθούν οι εχθροί του Αθανασίου. (Θεοδωρήτου, Έκκλ. Ίστ. βιβλ. Α', κεφ. κη' ΜΡG 82,985).

Η τιμή των Αγίων απορρίπτεται διότι σύμφωνα με την αίρεση « οι πρεσβείες των εμποδίζουν τη «λειτουργία του Αγίου Πνεύματος», αφού είναι υποχρεωμένο το Άγιο Πνεύμα «να ασχολείται με εκείνους που παρεμβάλλουν εις την δράσιν Του και το έργον Του»! (Τα ανάποδα 223).

Η κοσμική αυτή αντίληψη της αίρεσης έρχεται σε αντίθεση με την Παντοδυναμία του Τριαδικού Θεού , αποδίδοντας Του ανθρωπομορφικά χαρακτηριστικά αφού θα μπορούσε κάποιος άλλος παράγοντας να περιορίσει και να εμποδίσει την παρουσία Του, παρουσιάζει δε τους Αγίους ως εξωγενείς παράγοντες οι οποίοι δημιουργούν προσκόμματα στην επέμβαση του Θεού , λες και οι ίδιοι δεν είναι φορείς του Αγίου Πνεύματος. Τα ιερά λείψανα είναι «ακάθαρτα» (Τα ανάποδα 274).

Η τιμή των Αγίων εικόνων προέρχεται από τον Διάβολο (Η μαύρη θρησκευτική βίβλος 87).

Τα μυστήρια της Εκκλησίας απορρίπτονται σαν αποτελέσματα «διενεργείας του Διαβόλου» (Τα ανάποδα 11.24). Έτσι το μυστήριο της ιερωσύνης συστάθηκε «τη διενεργεία του Διαβόλου» (Ο απόστολος και αρχιερέυς της ομολογίας ημών 10). Απορρίπτουν την αποστολική διάδοχη (Τα ανάποδα 122), ενώ διδάσκουν ότι η ειδική ιεροσύνη εμφανίσθηκε για πρώτη φορά τον ΙΓ' αιώνα! (Τα ανάποδα 11) , όλες αυτές οι απόψεις αποπνέουν Προτεσταντικές – Ευαγγελικές επιρροές . Οι μονάχοι είναι «βδέλλες», «ακρίδες», «απόστολοι του σκότους» κ.α. (Τα ανάποδα 38-39. 386) και οι κληρικοί είναι «πλαστογράφοι» και «θεοκάπηλοι» (Ο αγώνας μας 6. τα ανάποδα 38), παρ' όλα αυτά όμως ο κ. Χαραλαμπίκης ισχυρίζεται πως είναι ορθόδοξος κληρικός! «Είμαστε», λέει, «Έλληνες ορθόδοξοι κληρικοί και λαϊκοί» (Η πρόσκλησις 4).

Κατά τον κ.Χαραλαμπίκη η Θεία Ευχαριστία δεν είναι θυσία (Τα ανάποδα 17-18)

και παρερμηνεύοντας την Αγία Γραφή υποστηρίζει ότι

η λατρεία θα πρέπει να είναι πνευματική απαλλαγμένη από κάθε τι υλικό (εκκλησιαστικά σκεύη , Άρτο , κρασί κλπ.) .

"Ο Θεός είναι Πνεύμα, και οι προσκυνούντες Αυτόν, εν Πνεύματι και αληθεία πρέπει να τον προσκυνούν". είχε πει ο Κύριος στη Σαμαρείτισσα (Ιω. δ' 23,24). Όμως το « Εν Πνεύματι » δεν σημαίνει πνευματική λατρεία αλλά τη λατρεία του Θεού που προσφέρουν οι πιστοί όταν η καρδιά τους είναι πλήρης από το Άγιο Πνεύμα το οποίο δίνει τα χαρίσματα στους πιστούς και συνέχει και συγκροτεί την Εκκλησία .

Για το βάπτισμα η Αρχέγονη Ορθόδοξη Εκκλησία διδάσκει ότι είναι μια «η εξωτερική πράξις του εσωτερικού έργου. Το βάπτισμα, λένε, δεν αναγεννά τον άνθρωπο, γιατί η αναγέννησις προηγείται του βαπτίσματος» (Τα ανάποδα 76). Το «νερό» του Ιω. γ' 5 , υποστηρίζει η αίρεση , είναι οι «εντολές του Θεού», το να θεωρήσει κανείς το νερό ως νερό, είναι «ερμηνεία όλως αυθαίρετος»! (Τα ανάποδα 51). Όμως ο Χριστός έδωσε εντολή στους Αποστόλους «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος» (Ματθ. κη 19) και αλλού λέει «ό πιστεύσας και βαπτισθείς σωθήσεται, ό δε απιστήσας κατακριθήσεται» (Μαρκ. ιστ', 16) άλλωστε η διατύπωση στο χωρίο του Ιωάννου γ'5 είναι σαφέστατη « Εάν μη τις γεννηθή εξ ύδατος και Πνεύματος, ου δύναται εισελθειν εις την βασιλειαν του Θεού» (Ιω. 3,5).δηλαδή εάν κάποιος δεν γεννηθεί, (δεν αναγεννηθεί), από το νερό του Βαπτίσματος και από το Άγιο Πνεύμα, που ενεργεί στο Βάπτισμα, δεν πρόκειται να μπει στη βασιλεία του Θεού!

Υποστηρίζει η αίρεση ότι ο νηπιοβαπτισμός είναι «κρονοληρικής καλογεροκακοδοξίας» και εισήχθη κατά τον ΣΤ' αιώνα «τη διενεργεία του Διαβόλου» (Τα ανάποδα 55) , όμως οι πρώτες ιστορικές πληροφορίες για τον νηπιοβαπτισμό

προέρχονται από τον Άγιο Ειρηναίο και τον Τερτυλλιανό, που έζησαν στα τέλη του β' μ.Χ. αι., οι ρίζες όμως αυτής της εκκλησιαστικής πράξης βρίσκονται στην ίδια την Καινή Διαθήκη, όπου γίνεται λόγος για βάπτισμα ολόκληρων οικογενειών, όπως της Λυδίας «και του οίκου αυτής» (Πράξ. 16,15), του δεσμοφύλακος των Φιλιππων «και των αυτού πάντων» (Πράξ. 16,33) και «του Στεφάνου οίκου» (Α' Κορ. 1,16) από τον απ. Παύλο και κατά τη συνήθεια πολλών Προτεσταντικών παραφυάδων δεν αποδέχεται τα μυστήρια του Χρίσματος (Τα ανάποδα 78-79. 83), χαρακτηρίζει την εξομολόγηση είναι «καλογεροκατασκευάσμα» (Το βασιλείον ιεράτευμα 23), απορρίπτει το Ιερο Ευχέλαιο (Τα ανάποδα 40.156) και το μυστήριο του Γάμου.

Από τα όσα είδαμε σχετικά με την αίρεση Αρχέγονη Ορθόδοξη Εκκλησία μπορούμε πολύ εύκολα να διαπιστώσουμε ότι η διδασκαλία της είναι καθαρά Προτεσταντική, προσκολλημένη στην κατά γράμμα τήρηση της Αγίας Γραφής, παρά το ότι εκεί αναφέρεται σαφώς: "ος και ικάνωσεν ημάς διακόνους καινής διαθήκης, ου γράμματος, αλλά πνεύματος· το γαρ γράμμα αποκτείνει, το δε πνεύμα ζωοποιεί" (Β' Κορ. 3/γ: 6). Δυστυχώς αυτό συμβαίνει και με τους οπαδούς της αίρεσης αυτής, μένουν στο γράμμα του Νόμου γι' αυτό και δεν μπορούν να αναγεννηθούν και να ζωοποιηθούν από τη διδασκαλία του Χριστού.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ

Με μιας ανοίγει ο ουρανός, τα σύννεφα μεριάζουν, οι κόσμοι

μείνανε βουβοί· παράλυτοι κοιτάζουν!...» (Αριστοτέλης Βαλαωρίτης, ο λησμονημένος ποιητής του έπους του 21).

Με τους στίχους αυτούς ο Βαλαωρίτης ξεκινά τη ποιητική του αναφορά στην 25η Μαρτίου, την ημέρα δηλαδή που ο άγγελος έφερε στην Παρθένο Μαρία, το χαρμόσυνο άγγελμα της ασπόρου συλλήψεως του Θεανθρώπου, αλλά και ημέρα που σαλπίσθηκε στα πέρατα της γης ο ξεσηκωμός του σκλάβου ελληνοισμού για την απόταξη των δεσμών της τουρκικής δουλείας, ημέρα που ταυτίσθηκε με την Ανάσταση του γένους, ημέρα που το νόημα της ταύτισής της είναι η θεϊκή ευλογία του Αγώνα των Ελλήνων για την Ελευθερία, η πίστη των ραγιαδών για το ποθούμενο.

Κανένα άλλο ιστορικό γεγονός του ελληνικού Έθνους δεν συγκίνησε και δεν τραγουδήθηκε από τους Έλληνες, όσο ο Μεγάλος Ξεσηκωμός του 21 και όχι άδικα... Είναι αλήθεια* ότι ποτέ το ελληνικό γένος δεν δέχθηκε τη δουλεία. Από τα πρώτα χρόνια της σκλαβιάς άρχισες τις προσπάθειες για να βγάλει τη βδέλλα της Ασίας από πάνω του. Πάμπολλες οι προσπάθειες, πάμπολλες οι ελπίδες, πάμπολλες οι διαψεύσεις. Όμως οι καιροί ήταν «ου μενετοί». Περνούσαν οι ατέλειωτοι χρόνοι, περνούσαν οι αιώνες και ο ραγιας κρατούσε πεισματικά την πίστη του, τη γλώσσα του, την ιδέα της ελευθερίας «κι ακαρτέρει κι ακαρτέρει» ώσπου, μια μέρα σαν κι αυτή, έφθασε η ώρα που «κρυφά το λένε τα πουλιά κρυφά το λεν το λεν τ' αηδόνια, κρυφά το λέει κι γούμενος πάνω στην Άγια Λαύρα»

Είχαν περάσει ήδη τετρακόσα τόσα χρόνια κάτω από τη σκληρή, την απάνθρωπη δουλεία του Τούρκου, δεν μπορούσε πια το γένος να μένει άλλο σκλαβωμένο. Σηκώθηκε ορθό και σαν ανταριασμένο κύμα είπε στο βράχο: «Μέριασε βράχο να διαβώ... Αγρούς δεν έχω γι' άρματα, κούφια βοή γι' αντάρα, έχω ποτάμι αίματα, με

θήριεψε η κατάρα του κόσμου, που βαρέθηκε, του κόσμου πούπε τώρα βράχε, θα πέσεις, έφθασεν η φοβερή σου η ώρα...», και ο βράχος έπεσε, το έθνος αναστήθηκε μια μέρα σαν κι αυτή της 25ης του Μάρτη του 1821.

Θαύμα η άφραστη σύλληψη, θαύμα και η ανάσταση του Γένους! Θαύμα στην κυριολεξία! Μια φούχτα ξυπόλυτοι και άμαθοι στον πόλεμο, άοπλοι φοβισμένοι ραγιάδες, παρέα με τους κλέφτες και αρματωλούς, γίνηκαν ήρωες, πολέμαρχοι, θεριά, στρατηγοί, ναύαρχοι, μπουρλοτιέρηδες, τα έβαλαν με μια αυτοκρατορία και τη νίκησαν. Αν δεν έμπαινε στη μέση το προαιώνιο σαράκι της φυλής, η διχόνοια και οι παρέες της οι εξωτερικές παρεμβάσεις, σίγουρα θα έστελλαν τους Ασιάτες δυνάστες μια για πάντα πέρα μακριά, στην κόκκινη ηλιό... Κρίμα!!!

Πρόκειται για τη μεγαλύτερη εποποιία των Ελλήνων! Όταν οι αρχαίοι Έλληνες νικούσαν στον Μαραθώνα τους χρυσοφόρους Μήδους, ήταν οργανωμένοι σε ισχυρότατες πόλεις κράτη. Όταν άνοιξαν τα φτερά τους και απλώθηκαν σε όλο τον κόσμο με τον Μ.Αλέξανδρο ήταν ισχυροί όσο ποτέ και πραγματοποίησαν τα γνωστά πολεμικά επιτεύγματα. Όταν έφθασαν στα βάθη της Μικράς Ασίας το 1921-22 είχαν κράτος με άριστα οργανωμένο στρατό που είχε ήδη δέκα ετών πολεμική πείρα. Όταν αντιστάθηκαν στους φασίστες του Μουσολίνι είχαν οργανωμένο κράτος με πολιτική και στρατιωτική ηγεσία έμπειρη και ικανή να αναλάβει το βάρος ενός πολέμου που οδήγησε στο έπος του 40. Ενώ όταν ξεσηκώθηκαν για να διώξουν τον Τούρκο από τα χώματα της πατρίδας τους δεν είχαν τίποτα από τα παραπάνω. Ούτε κράτος, ούτε ηγεσία, ούτε οπλισμό, ούτε πολεμική πείρα, ούτε υποστήριξη από κανένα. Απλά ήταν τρελοί για τη θρησκεία τους και για την πατρίδα τους και τα δύο αυτά υπέρτατα ιδανικά τα ήθελαν ελεύθερα «...όταν επιάσαμεν τα άρματα είπαμε πρώτα υπερ πίστεως, και έπειτα

υπέρ πατρίδος...» (Κολοκοτρώνης –Ομιλία στην Πνύκα, 13-11-1838). Και ξεκίνησαν ένα αγώνα μόνο με της «ψυχής το πύρωμα, με της καρδιάς το φλέγμα». Αγώνα που με τη λογική δεν είχε καμιά ελπίδα επιτυχίας «...”Ο κόσμος μας έλεγε τρελλούς. Ημείς αν δεν είμεθα τρελλοί, δεν εκάναμεν την επανάσταση, διατί ηθέλαμε συλλογισθεί πρώτον δια πολεμοφόδια, καβαλλάρια μας, πυροβολικό μας, ηθέλαμε λογαριάσει τη δύναμη την ιδικήν μας και την τούρκικη δύναμη. Τώρα οπού τελειώσαμε με καλό τον πόλεμό μας, μακαριζόμεθα, επαινόμεθα. Αν δεν ευτυχούσαμε, ηθέλαμε τρώγει κατάρες, αναθέματα...Οι περισσότεροι απ’ αυτούς στην αρχή της επανάστασης ήταν χωρίς άρματα κι άλλοι είχαν μαχαίρας, άλλοι σουγιά και αι σημαίαι των περισσοτέρων ήταν τσεμπέρες των γυναικών των” (Κολοκοτρώνης).

Τί ήταν όμως αυτό που συνεπήρε και ξεσήκωσε το ραγιά από τη μια άκρη της Ελλάδος ως την άλλη και πιο πέρα από

αυτην; Μερικοί θέλουν να πουν ότι ήταν ο διαφωτισμός και οι διανοούμενοί του. Όμως αν περίμεναν οι πρόγονοί μας από αυτόν, ακόμα θα ήμασταν υπόδουλοι. Ας θυμηθούμε τα λόγια του σοφού Κοραή-πολύ ψηλά τον έχουμε βάλει, όχι και τόσο σωστά-που έλεγε πως «οι Έλληνες είναι ακατάλληλοι να επαναστατήσουν, διότι δεν ξέρουν αρχαία ελληνικά»!!!, ή τον Κωνσταντά-άλλος διαφωτιστή κι αυτός-που μόλις άκουσε τα περί του Ξεσηκωμού έπιασε το κεφάλι του και είπε «Πω,πω θα πάρετε στο κεφάλι σας τον κόσμο». Ας μην ήταν οι τρελλοί Κολοκοτρώνης, Παπαφλέσσας, Μπότσαρης, Καραϊσκάκης και τόσο άλλοι και ακόμα θα περιμέναμε από τον Κοραή και ομοίους του τη ελευθερία. Ο Τούρκος δεν είναι σαν και άλλους Δεν αφομοιώνεται. Απομυζά μόνο και καταστρέφει, δίνει ψεύτικα προνόμια και φιλία, για να τα πάρει πίσω, αφού πρώτα κάμει τη δουλειά του. Κάτι, πάλι, σαν τον Κορδάτο π.χ., ανιστόρητοι ιστορικοί, είπαν τα μύρια κατά της Εκκλησίας. Όμως ξέχασαν ότι μέσα από αυτήν διατηρήθηκε η γλώσσα του έθνους και η σπίθα της ιστορικής μνήμης. Και αν μερικοί ηγέτες της αναγκάστηκαν από να δείξουν στα φανερά την αντίθεσή τους στην Επανάσταση, αυτό υπαγορεύθηκε από λόγους ανάγκης του Γένους. Γιατί π.χ. δεν κατηγορήθηκε ως προδότης του Έθνους ο Βενιζέλος όταν υπέγραφε την ελληνοτουρκική φιλία, αφήνοντας έξω από τα όρια του Κράτους την Ανατολική Θράκη ή όταν θεωρούσε τη Δωδεκάνησο ως Ιταλικό έδαφος-έξω και αυτή; Γιατί ασφαλώς έτσι έπρεπε τότε να κάμει προς χάριν υπερτάτου συμφέροντος.

Ας μη γελιόμαστε η Ανάσταση του γένους που συμβολικά τοποθετείται στην ημέρα της 25ης Μαρτίου του Ευαγγελισμού, έγινε για να διαφυλαχθεί η ορθόδοξη χριστιανική πίστη, η χριστιανική οικογένεια, και να ανακτηθεί η ελευθερία των Ελλήνων. Αυτήν την αλήθεια περικλείει το πνεύμα της 25ης Μαρτίου και

της Επανάστασης, και όχι απλά η εκδίωξη των κοτζαμπάσηδων και των παπάδων όπως που θέλουν μερικοί, μηδενικής αξίας και αντικειμενικότητας, ιστορικοί να μας κάνουν να πιστέψουμε...

Γεώργιος Ι. Χατζηθεοδώρου
Άρχων Μαΐστωρ Μ.Χ.Ε

Η ΑΓΝΟΤΗΤΑ

Τώρα πού βρίσκεσαι στις νιότης
σου το σταυροδρόμι,
Γίνου σκληρός σαν το αμόνι.
Μάθε το μυστικό για να κερδίσεις,
Είναι η αγνή ψυχή στον βούρκο
μην κυλίσεις.
Αν χάσεις την λευκάδα του χιονιού,
Τα φτερά θα τσακιστούν,
ψηλά δεν θα πετούν.

Αν σ' έδεσαν με χρυσωμένη αλυσίδα,
Κόψε αμέσως τα δεσμά,
σου έστησαν παγίδα.
Φλόγισε την καρδιά σου
με αγάπη στον Χριστό,
Πέταξε τα ξυλοκέρατα όλων των ηδονών.

Άσε τον Θεό να σε οδηγήσει,
Με την θεία χάρη Του να σε μεθύσει.
Δεν πλάστηκε σκουλήκι
να σέρνεσαι στο χώμα,
Υψηπέτης αειός έγινες, για πετάγματα μέχρι
του ουρανού το δώμα.

Ω αγνότητα παρθένων χαρμονή,
Η Παναγία ύφανε την ολόχρυση
της την στολή!
Ω αγνότητα, στολίδι μαλαματένιο,
ακριβό,
Ω λουλούδι δυσεύρετο,
ποθητό και μισητό!

Όταν περνάς το άρωμα σου μεθάει
και ζαλίζει,
Κρίνοι, ρόδα και πανσέδες
σε έχουνε μοσχομυρίσει,
Λίγοι σε ερωτεύονται, σε κατακτούν,
Πολλοί σε μισούν, λυσομανούν και πολε-
μούν.

Αμέτρητοι στη ροή του χρόνου οι εραστές,
Νέοι, γέροι, σε σπίτια, παλάτια,
μοναστήρια και σπηλιές.
Το λάβαρο της το κρατούνε με καμάρι,
Ο ζυγός της δεν είναι για αυτούς γομάρι.

Στρατεύσου και εσύ στον στρατό της,
μην αρνηθείς
Χαρά ουράνια μια μέρα θα γευθείς,
Έπαθλο νικητή από τον Λυτρωτή
σου θα δεχθείς.

ΜΠΟΥΛΑΦΕΝΤΗ-ΜΟΝΟΚΑΝΔΗΛΟΥ ΜΑΡΙΑ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ ΤΗΣ ΣΥΓΓΝΩΜΗΣ ('ΣΥΓΧΩΡΙΟ')

Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος, αλλά με
εντυπωσιακά ευρύτατη προσέλευση
εορτασιών, τελέστηκε το παμπάλαιο έθιμο
του «Χορού της Παναγιάς»,

στον Καθεδρικό Ναό Παναγίας Κεχαριτω-
μένης Χώρας και ο Πρώτος Κατανυκτικός
Εσπερινός της Συγγνώμης, το κοινώς
γνωστόν «Συγχώριο».

Καλύμνιοι και καλυμνίες με την
μεγαλόπρεπη και ταυτόχρονα σεμνή
τοπική παραδοσιακή ενδυμασία έσυραν
τον καθιερωμένο χορό, στους σκοπούς του
βιολίου και του λαούτου. Η προσέλευση
του κόσμου ήταν συγκινητικά μεγάλη,
γεγονός πού δηλοί την αφοσίωση των
παλιών και νέων Καλύμνιων στην γνήσια
και ανόθευτη ρωμαϊκή παράδοση της
Καλύμνου.

Την καμπάνα του Εσπερινού, χτύπησε
την καθορισμένη ώρα ο Σεβασμιώτατος
Μητροπολίτης, σηματοδοτώντας έτσι κατά
το παλιό έθιμο το πέρας του χορού και
των αποκριάτικων εκδηλώσεων και την
εισαγωγή μας στην κατανυκτική περίοδο
της Μεγάλης Τεσσαρακοστής.
Το πολυπληθέστατο εκκλησίασμα επλή-
ρωσε τα σεπτά σκηνώματα του Ναού της
Παναγιάς, ώστε να προκληθεί το αδιαχώ-
ρητο, ενώ υπό το φώς των κηρίων και
συγκινητική ατμόσφαιρα ακούστηκε το

χαρακτηριστικό Στιχηρό των Αποστίχων « Έλλαμψεν η χάρις σου Κύριε», μελωδικώς ψαλλόμενο και κατά την καλυμνιάκη ψαλτική παράδοσιν υπο του Πρωτοψάλτου του Ναού, κ. Γ. Χατζηθεοδώρου, Άρχοντος Μαΐστορος της Μ. Χ. Ε. Στο τέλος, και ενώ εψάλλετο το τροπάριο «Πάντων Προστατεύεις», το εκκλησίασμα έλαβε συγχώρηση από τον χοροστατούντα Μητροπολίτη μας και τον Ιερό Κλήρο του Νησιού.

ΕΒΟΡΤΑΣΜΟΣ ΑΓΙΩΝ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

Με λαμπρότητα και κατάνυξη εορτάσθηκε η μνήμη των Αγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων στη Λέρο, την Τετάρτη 9 Μαρτίου 2011.

Στην ομώνυμη Ενορία των Αγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων στα Άλιντα της Νήσου Λέρου, το απόγευμα της Τρίτης 8 Μαρτίου ετελέσθη υπό του εφημερίου πρωτ.Μαξίμου Λιβανού εόρτιος πανηγυρικός Εσπερινός επί τη μνήμη των Αγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων των εν πόλει Σεβαστεία μαρτυρησάντων.

Το πρωί της Τετάρτης 9 Μαρτίου ετελέσθη ο Όρθρος και η Θεία Λειτουργία. Κατά την Θεία Λειτουργία παρέστησαν ο Δήμαρχος Λέρου κ.Μιχαήλ Κόλιας, ο Αντιδήμαρχος κ.Ευάγγελος Ασβεστάς, μαθητές και εκπαιδευτικοί από το

Δημοτικό Σχολείο Αλίντων, μετά του Διευθυντού κ.Αν.Χατζηλάρη και πολλοί πιστοί.

Μετά το πέρας της Θ.Λειτουργίας στο παρακείμενο Κέντρο Νεότητας του Ιερού Ναού, προσεφέρθη τσάι και καφές υπό του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου.

Και στην Κάλυμνο εορτάσθηκε η μνήμη των Αγίων Τεσσαράκοντα, στο γραφικό εξωκκλησάκι πού τιμάται επ'ονόματι των Αγίων, στην περιοχή Ρότσο Καλύμνου. Το εσπέρας ο Σεβασμιώτατος εχοροστάτησε στον Εσπερινό και την κυριώνυμο ημέρα ελειτούργησε στην πανηγυρική Λειτουργία των προηγιασμένων Δώρων, πλαισιωμένος από τους πρωτοπρεσβύτερο π. Αντώνιο Μακρυλλό και τον διάκονο Νικόλαο.

ΔΩΡΕΕΣ-ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

Το Ισιδώρειο Γηροκομείο ευχαριστεί τους κάτωθι συμπατριώτες μας οι οποίοι είτε με την προσφορά χρηματικού ποσού, είτε με την προσφορά αγαθών συνέβαλλαν στους σκοπούς του Ιδρύματος: Για Ισιδώρειο: Super Market ΑΡΙΣΤΑ, Ησυχος Νικόλαος, Ξανθίππη Μαρουλα-Καστή, Ντεληγιώργη Καλλιόπη, Μεραμπελιώτη Στυλιανή, Ζαχαροπλαστείο Καρανικόλα, Φραντέσκου Θεολογία, Ντεληγιώργης Σταύρος, Καζηλιέρης Γεώργιος, Πέρος Πέτρος, Ταχλιαμπούρη Ειρ., Γκαρτζούλου Καλλιόπη, Χονδρόγιαννου Άννα, Αφοί Χονδρόγιαννου..

Για Τράπεζα Αγάπης: οικ Αντ. Ατσά 50, Ανώνυμος 50, Ελένη Γονιού 450, Πολυξένη Καλαϊτζή 20, Ολυμπία Χαλίκου Ζηρούνη 50, ΙΚΑ Καλύμνου 120 εις μνήμην Εμμανουήλ Καμπούρη, Βασιλική και Αγγελική Καραφύλλη 400, Μαρία Κάννη 60, Νομική Καραβοκυρού 50, Ελένη Ιακώβου 200 εις μνήμην Ιωάννου Ιακώβου, Σωτήρης Τρικοίλης 30, Αικατερίνη Σπυροπούλου 50.

Για Φιλόπτωχο: Βούλα Αλεξίου 100, Μαρίτσα Βαβλά 50.

Από Ιεροπραξίες Μητροπολίτου: 870.

ΣΧΟΛΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Για τρίτη χρονιά λειτουργεί στην Κάλυμνο ή **Σχολή Βυζαντινής Μουσικής** της μητροπόλεως μας, άναγνωρισμένη από τό Υπουργείο Πολιτισμού ΦΕΚ Β 1663/18-8-2008). Διευθυντής Σχολής είναι ο **Άρχων Μαϊστόρω** του Οίκου-μενικού Θρόνου **κ. Γεώργιος Χ΄ Θεοδώρου** και διδάσκουν άφιλοκερδώς καθηγητές μουσικής και ιεροψάλτες του νησιού μας. Σκοπός της Σχολής είναι ή διάδοση της πατροπαράδοτης έκκλησιαστικής μουσικής στή σύγχρονη κοινωνία και ή ανάδειξη ιεροψαλτών ίκανών νά πληρώσουν τά άναλόγια τών ιερών ναών της μητροπόλεως μας. Η φοίτηση είναι έντελώς δωρεάν.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΓΑΠΗΣ

Μέ τήν βοήθεια του Θεοϋτήν έπιστασία του μητροπολίτου μας και τήν συγκινητική προσφορά τών έθελοντριών γυναικών και τών δωρητών συνεχίζεται για τέταρτη χρονιά τό έργο **της Τράπεζας Αγάπης**, μέσα από τό όποιο σιτίζονται καθημερινά περισσότεροι από 120 άδελφοί μας που έχουν ανάγκη

779/002101-089440

**ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ
ΑΓΑΠΗΣ**

Θερμή παράκληση νά ένημερώνεται ή Μητρόπολη για τήν τυχόν κατάθεση στον Λογαριασμό για τήν σχετική άπόδειξη.

